

Слова Сергія ДЗЮБИ

Музика Петра ЛОЙТРИ

НАВІКИ РАЗОМ

БАТЬКІВСЬКЕ СЕЛО

Слова Михася Пазняка
і Сергія Дзюби
Музика Петра Лойтри

Лірично, здушею

Chords: Cm, D7, Gm, E^b, Cm, D7, Fm, G7, Cm, D7, Fm, G7, Cm, D7, Gm, A7, Cm, D7, Gm, Fm, G7, Cm, A7, D7, Cm, D7, Gm, F7, B^b.

З кож-ним ро - ком - рід - ні - ше бать - ків - ське се - ло,
Про-мов - ля - є про - ник - ли - во го - лос при-ро - ди:
"По - вер - ни - ся до се - бе - як доб - ре бу - ло!
Бо всьо - го - для ду - ші: і теп - ла. і сво-
Приспів:
- бо - ди". По - ко - си - ла - ся хвірт-ка, дже - лі не гу - дуть.
Ди - ча - ві - ють в са - ду при - за - бу - ті вже гру - ші...

Та зво - ру - ше - ний, чу - ю: "Си - но - чок, по - будь!" -

То ри - да - ють бать-ків світ - лі, збо - ле - ні

ду - ші. / ду - ші.

З кожним роком – рідніше батьківське село,
Промовляє проникливо голос природи:
«Повернися до себе – як добре було!
Бо всього – для душі: і тепла, і свободи».

Приспів:
Покосилася хвіртка, джмелі не гудуть,
Дичавіють в саду призабуті вже груші...
Та зворушений, чую: «Синочок, побудь!» –
То ридають батьків світлі, зболені душі.

Не лукавлю з собою – боюсь самоти,
Та журавликом лину до отчої стріхи!
Тож постій... Помовчи... Помолися... Прости...
Щоб з'явився димок над хатиною тихо.

Приспів.

БУДЬ МОЄЮ!

Слова Сантоша Кумара Покхарела
і Сергія Дзюби
Музика Петра Лойтри

Лагідно, з почуттям

Не кля-ну - ся, що пом-ру за те - бе.

Вла-сне, а на - ві - що по - ми - ра - ти? Ти є - ди - на: сон-це, мі - сяць,

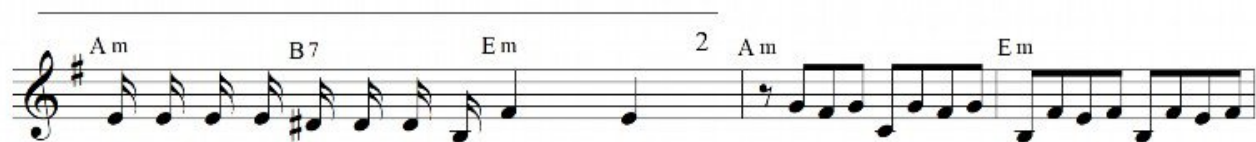
не - бо, Зо - рі, все - світ, до - ля, світ - ло, свя - то! Со - няч - на, врод-

-ли - ва, як бо - ги - ня, Мов ди - ти - на, щи - ра і тен - діт - на;

Не-ймо-вір-на, як ве - сел - ка, і - ній, Бе - ре-ги - ня, маль-ва - ми роз-

Приспів: -квіт - ла. В ра-дос-ті і го - рі, ні-би віч - ні, Лю-би-мо - між не-бом і зем-ле - ю...

І не тре-ба за мов-лянь ма-гіч-них: Про-сто будь - до ві-ку будь мо-є - ю.

Про-сто бу - ду, бу - ду я тво - є - ю.

За лю-бов не ви-га - ня - ють з ра - ю,

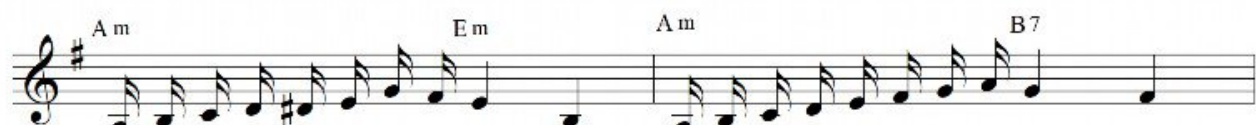
За вір-ші не ви - штов-хнуть до Ле - ти... Ти-ся-чі ра - зів те - бе ко -

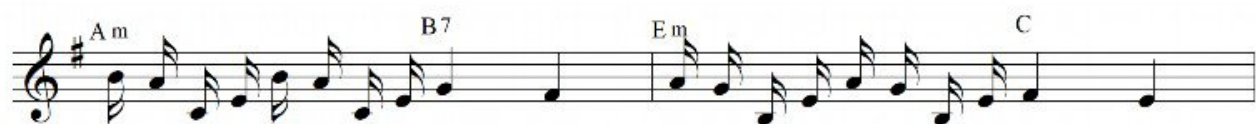
-ха - ю, Як і - ще не сні - ло - ся по - є - там!

В ра-дос-ті та го-рі, ні - би віч - ні, Лю-би-мо - між не-бом і зем - ле - ю...

І не тре - ба за-мов-лянь ма-гіч - них: Про-сто будь - до-ві-ку будь мо - є - ю.

Ти-ше - ю, до-ві - ро-ю, ро - со - ю, Пташ-ко -ю, до-ро-го - ю і кле - ном...

Я - не-мов на-род-же-ний то - бо - ю, Я не - на - че ство-ре-на для те - бе!

Не клянуся, що помру за тебе.
Власне, а навіщо помирати?
Ти – єдина: сонце, місяць, небо,
Зорі, всесвіт, доля, світло, свято!
Сонячна, вродлива, як богиня,
Мов дитина, щира і тендітна;
Неймовірна, як веселка, іній,
Берегиня, мальвами розквітла.

Приспів:

В радості та горі, ніби вічні,
Любимо – між небом і землею...
І не треба замовлянь магічних:
Просто будь – довіку будь моєю.
В радості та горі, ніби вічні,
Любимо – між небом і землею...
І не треба замовлянь магічних:
Просто буду, буду я твоєю.

За любов не виганяють з раю,
За вірші не виштовхнуть до Лети...
Тисячі разів тебе кохаю,
Як іще не снилося поетам!

Приспів:

В радості та горі, ніби вічні,
Любимо – між небом і землею...
І не треба замовлянь магічних:
Просто будь – довіку будь моєю.
Тишею, довірою, росою,
Пташкою, дорогою і кленом...
Я – немов народжений тобою,
Я – неначе створена для тебе!

АВЕ МАРІЯ

Слова Леоніда Тереховича
Музика Петра Лойтри і
Сергія Дзюби

Повільно, задумливо

До - ла - ю - чи всі пе - ре - шко - ди та ме - жі, Злі - та - є ме - ло - ді - я -

мрі - я. І сер - це ні - мі - є від ши - ро - ї ме - си

"А - ве, Ма - рі - я!" "А - ве, Ма - рі - я!" "А - ве, Ма - рі -

-я!" А - ве, Ма - рі - с... і чес - но - ю жін - ко - ю, І

чис - то - ю ма - ті - р'ю Бо - жо - ю Жит - тя на зем - лі роз - прав - ля - єш об - жин - ка -

- ми Над на - ши - ми бо - ля - ми, Над на - ши - ми бо - ля - ми. Жит -

-тя на зем - лі роз - прав - ля - єш об - жин - ка - ми. Бо

час про - ми - не і за шем - ни - ми му - ка - ми Зро -

-сте ко-лис-ко - ва на - ді - я. Про-лість-ся над сві-том ме-ло - ді - я
 му-зи-ки: "А - ве, Ма-рі - я!" "А - ве, Ма - рі - я!"
 "А - ве, Ма-рі - я!" Над ва - ши-ми бо-ля-ми, на - ши-ми
 до - ля-ми Вста - є тво - є і - м'я лас - ка - ве, Щоб
 ду-ші зіг-рі-ти на - ді - я-ми доб-ри-ми... А - ве, Ма-рі - я!
 А - ве, Ма-рі - я! А - ве! А - ве, Ма-рі - я!
 А - ве, Ма-рі-я! А - ве!

Долаючи всі перешкоди та межі,
Злітає мелодія-мрія.
І серце німіє від щирої меси:
«Аве, Марія!»,
«Аве, Марія!»,
«Аве, Марія!»

Аве, Марія!.. І чесною жінкою,
І чистою матір'ю Божою
Життя на землі розправляєш обжинками
Над нашими болями.
Над нашими болями
Життя на землі розправляєш обжинками.

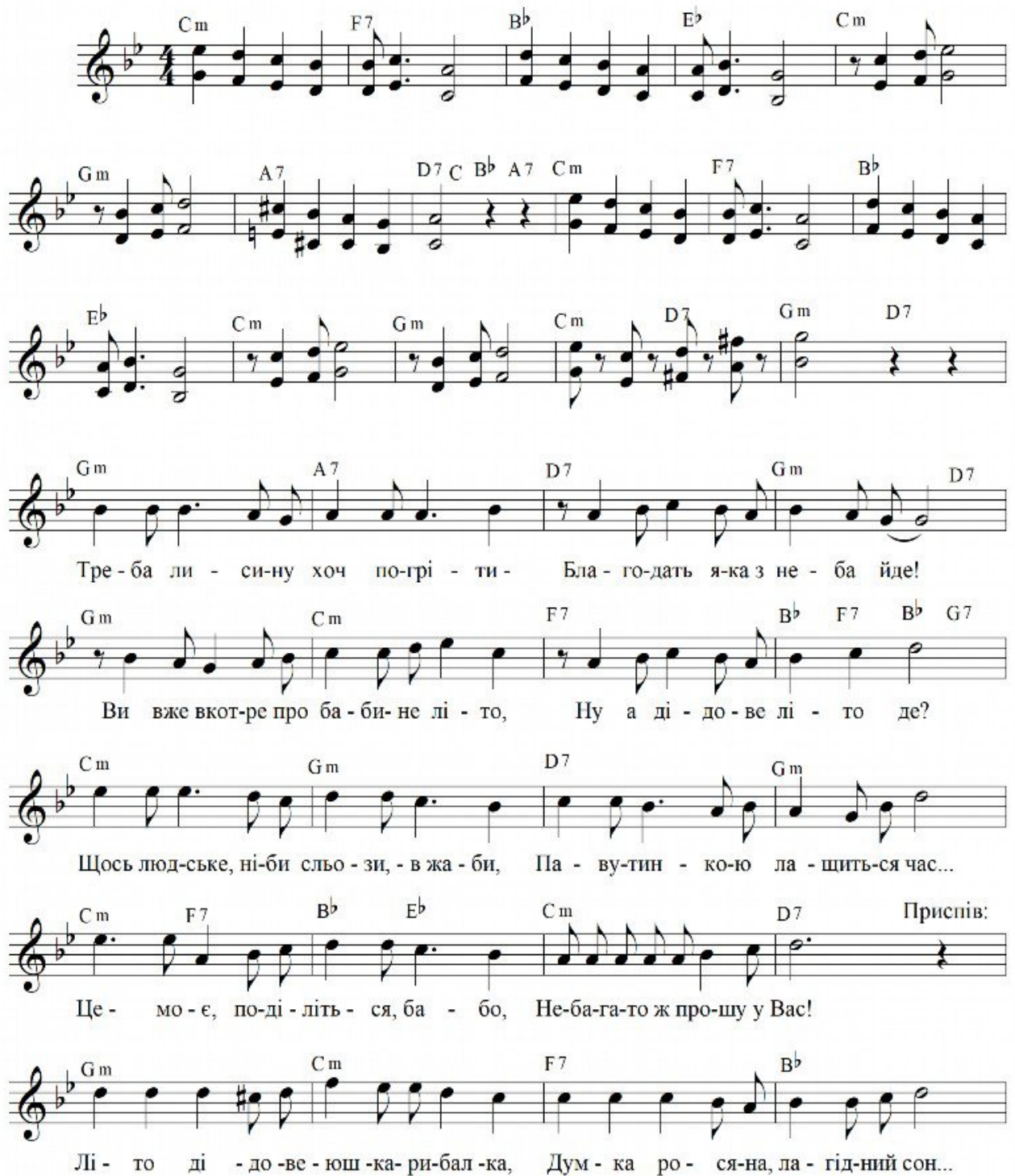
Бо час промине і за щемними муками
Зросте колискова надія.
Проллється над світом мелодія музики:
«Аве, Марія!»,
«Аве, Марія!»,
«Аве, Марія!»

Над нашими болями, нашими долями
Встає твоє ім'я ласкаве,
Щоб душі зігріти надіями добрими...
«Аве, Марія!», «Аве, Марія!», «Аве!»
«Аве, Марія!», «Аве, Марія!»,
«Аве!»

БАЛАДА ПРО ДІДА

Слова Сергія Дзюби
Музика Петра Лойтри

Рухливо

Тре - ба ли - си-ну хоч по-грі - ти - Бла - го-дять я-ка з не - ба йде!

Ви вже вкот-ре про ба - би-не лі - то, Ну а ді - до-ве лі - то де?

Щось люд-ське, ні-би сльо - зи, - в жа - би, Па - ву-тин - ко-ю ла - щить-ся час...

Це - мо - є, по-ді - лить - ся, ба - бо, Не-ба-га-то ж про-шу у Вас!

Лі - то ді - до-ве - юш-ка-ри-бал-ка, Дум - ка ро - ся-на, ла - гід-ний сон...

же ком-пань-йон! Лі - то ді - до - ве - в лю-бих о - ну - ках, Пус - то-тли - вих, сміш-

-них, без грі-хів... Зо - ло - та хай по - па - ла-ся б шу - ка, Та й за - бра - ла мі-

-ше - чок ро - ків.

музична партія: Gm Cm F7 Bb Eb Cm D7 C Bb A7 Gm Cm F7 Bb Eb Cm Gm Cm D7 Gm

Треба лисину хоч погріти –
Благодать яка з неба йде!
Ви вже вкотре про бабине літо,
Ну, а дідове літо де?

Щось людське, ніби сльози, – в жаби,
Павутинкою лащиться час...
Це – моє, поділіться, бабо,
Небагато ж прошу у Вас!

Приспів:

*Літо дідове – юшка-рибалка,
Думка росяна, лагідний сон...
Лиш не клюнула б хитра русалка –
Кепський з нього уже компаньйон!
Літо дідове – в любих онуках,
Пустотливих, смішних, без гріхів...
Золота хай попалася б щука,
Та й забрала мішечок років.*

Це смачнюще ковтатъ повітря,
Розгулятися, наче йєті...
І – ні вірусу, тільки вітер –
Свіжий вітер не з Інтернету.

Мандрувати за обрій пішки,
Кайфувать від тепла і зваби!
Діду треба вже зовсім трішки –
Трохи літа, трохи баби...

Приспів.

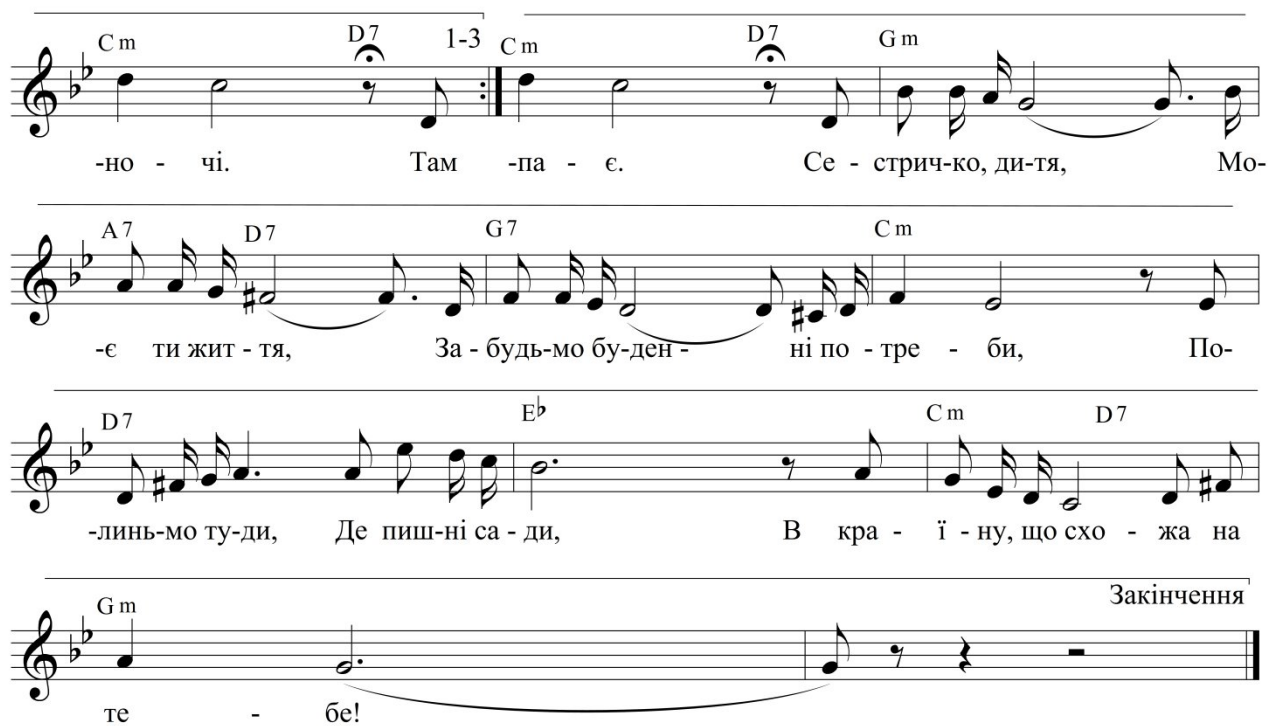
ЗАПРОШЕННЯ ДО ПОДороЖІ

Слова Шарля Бодлера
переклад Дмитра Павличка
Музика Петра Лойтри і Сергія Дзюби

Помірно

The musical score is written in G minor, 4/4 time, and consists of eight staves. The melody is written on a treble clef staff, and the lyrics are written below it. Chord symbols are placed above the staff at various points. The lyrics are in Ukrainian and describe a journey. The score includes a chorus and a refrain. The melody is simple and melodic, with a mix of eighth and quarter notes. The lyrics are written in a clear, sans-serif font. The overall mood is nostalgic and romantic.

Се - стрич - ко, ди - тя, Мо - є ти жит-тя, За-
будь - мо бу-ден - ні по - тре - би, По - линь-мо ту-ди, Де пиш-ні са-
- ди, В кра - ї - ну, що схо - жа на те - бе! Там
лю - бі міс - ця, Во - ло - гі сон-ця, Спо-ви - ті в сер-пан - ки у-
- ро - чі, Там бу-де-мо жить, Яс - ні, мов бла-кить, Ко-
-ха - ти-ся бу - дем що - но - чі. Приспів: Там роз-кіш, і спо-гад, і лад, Всо-
-ло-ди не-згас-них при-над! Ко - ха - ти-ся бу - дем що - но - чі. Там
роз-кіш, і спо-гад, і лад, Всо - ло-ди не-згас-них при-над Ко - ха - ти-ся бу - дем що-

-но - ці. Там -па - є. Се - стрич-ко, ди-тя, Мо-
 -є ти жит - тя, За - будь-мо бу-ден - ні по - тре - би, По-
 -линь-мо ту-ди, Де пиш-ні са - ди, В кра - ї - ну, що схо - жа на
 те - бе!

Сестричко, дитя,
 Моє ти життя,
 Забудьмо буденні потреби,
 Полиньмо туди,
 Де пишні сади,
 В країну, що схожа на тебе!
 Там любі місця,
 Вологі сонця,
 Сповиті в серпанки урочі,
 Там будемо жити,
 Ясні, мов блакить,
 Кохатися будем щоночі.

Приспів:

Там розкіш, і спокій, і лад,
 Всолоди незгасних принад! Двічі
 Кохатися будем щоночі.

Там золото й мідь
 З незнаних століть
 Сіяли б у нашій оселі,
 Там квіти й бурштин,
 Там пахощів плин,

Прикрашені ліпкою стелі;
Там Сходу дива
І мова жива,
Що нею наповнені речі,
Там сотні прикрас,
Там люстра для нас
Відкрили б свої глибонечі.

Приспів:

Там розкіш, і спокій, і лад,
Всолоди незгасних принад! Двічі
Відкрили б свої глибонечі.

Поглянь кораблі
Заснули в імлі,
Де просторінь міниться синя,
До тебе вони
Прийшли з далини,
Для них ти могутня владчиня;
Західні сонця,
Мов руки Творця,
Лягають на море безкрає,
На піль малахит,
І стишений світ
У сяйві й теплі засинає.

Приспів:

Там розкіш, і спокій, і лад,
Всолоди незгасних принад! Двічі
У сяйві й теплі засинає.

Сестричко, дитя,
Моє ти життя,
Забудьмо буденні потреби,
Полиньмо туди,
Де пишні сади,
В країну, що схожа на тебе!

ВАЛЬС КОХАННЯ

Слова Абдукаххора Косіма
і Сергія Дзюби
Музика Петра Лойтри

В темпі вальсу

Музична партитура вальсу. Основні елементи:

- Темп:** В темпі вальсу
- Тональність:** Дієз мажор (одна дієзна на октаву вище)
- Метр:** 6/8
- Гармонізація:**
 - Мелодія: нотна лінія з літерними підписами слів.
 - Акомпанімент: акорди (Dm, Gm, A7, D, E7, Bb) та ритмічні фігури.
- Лірика:**

Ко - хан - ня вальс, тан - цю - єм під до - щем. Вдив -
 ля - є - мо - ся при - стра-стно у о - чі; Круж-ля - є -
 -мо в о - бій - мах з ві - тер - цем, Схо -
 -вав - шись під гус - тим по - кро - вом но - чі. Про - шу я ніч - ку
 ла - гід - ну: "Не йди, Дай час на - со - ло -
 -ди - тись по - чут - тя - ми..." Ми ви - сві - том ман -
 -дру - єм, мо - ло - ді, І ні - би Бог круж -
 -ля - є по - руч з на - ми. О, / з на - ми.

Кохання вальс, танцюєм під дощем,
Вдивляємося пристрасно у очі;
Кружляємо в обіймах з вітерцем,
Сховавшись під густим покривом ночі.

Приспів:

Прошу я нічку лагідну: “Не йди,
Дай час насолодитись почуттями...”
Ми висвітом мандруєм, молоді,
І ніби бог кружляє поруч з нами.

О, як жаданий кожен доторк, крок,
Неначе мить чи вічність ми знайомі!
Отак би довго танцювати вдвох,
Мов дві зорі, - натхненно, невагомо.

Приспів.

Веду у вальсі, ніби під вінець,
І очі ночі моляться нам знову...
Свята, прекрасна музика сердець,
Що під дощем з'єдналися в любові!

Приспів.

ДОНЕЧКА

Слова Сантоша Кумара Покхарелла та
Сергія Дзюби
Музика Петра Лойтри

Вільно

о - чі - не- пов - тор - ні та яс - ні: В них -

все - сві - ти, гли - бо - кі і без - кра - ї, І

бар - ви всі при - ро - ди на - вес - ні, - Як

ти не по - ряд, зав - жди у - яв - ля - ю! О, Приспів:

до - неч-ко, люб - лю по - над у - се, Ці

сим - па - тич - ні я - моч - ки на щіч - ках. Хай

до - ля най - рід - ні - шій при - не - се Най -
 -кра - ці кві - ти в ро - ся - ній тра - вич - ці! О,
 до - неч-ко, люб - лю по - над у - се, Ці
 сим - па - тич - ні я - моч - ки на щіч - ках. Хай
 до - ля най - рід - ні - шій при - не - се Най - кра - ці
 кві - ти в ро - ся - ній тра - вич - ці! /-вич-ці!

Ці очі – неповторні та ясні:
В них – всесвіти, глибокі і безкраї,
І барви всі природи навесні, –
Як ти не поряд, завжди уявляю!

Приспів:

О, донечко, люблю понад усе,
Ці симпатичні ямочки на щічках. Двічі
Хай доля найріднішій принесе
Найкращі квіти в росяній травичці!

Ти – сонечко, що світить навкруги
І гріє душу в будь-які морози.
Та серце аж виходить з берегів,
Як в оченятах цих – пречисті сльози...

Приспів.

Ці вишукані руки дорогі,
І німб волосся, чарівний, розкішний...
Ти осяваєш простір навкруги,
Усе життя, немов розквітла вишня!

Приспів.

Твій голос – мов цілюще джерело,
Благословенне, ніжне, мило диво.
Життя до тебе ніби й не було,
А нині бачу – і, як бог, щасливий!

Приспів.

ДУШЕВНЕ ТЕПЛО

Слова Фелікс Атта Амоако та
Сергія Дзюби
Музика Петра Лойтри

Не поспішаючи

Ман-дрів - ка жит-тям, на-че по-тяг швид-кий про-май-не, А

зго - дом за-бу - дуть-ся о - ці, вус-та та об - лич - чя... І

вес - ни бар-вис - ті у-же не за-ста-нуть ме - не, А

Приспів: вір - ші, мов лис-тя, за-губ-лять-ся в ча-сі на - віч - но. Доб-

ро - не ки-ше - ня, во-но не бу-ва - є ма - лим, І

ство - ре-не сер-цем не вар - то зві-ря-ти з до-стат - ком. Роз-

Мандрівка життям, наче потяг швидкий, промайне,
 А згодом забудуться очі, вуста та обличчя...
 І весни барвисті уже не застануть мене,
 А вірші, мов листя, загубляться в часі навічно.

Приспів:

Добро – не кишення, воно не буває малим,
 І створене серцем не варто звиряти з достатком.
 Розтануть скарби, мов сніги чи оманливий дим,
 Та людяні справи залишаться в душах нащадків!

І лиш милосердя та щире душевне тепло
 Не вичахнуть в світі, не змиються зливами в Лету;
 А ті, що любитимуть потім, згадають: було...
 Помоляться тихо за царство небесне поета.

Приспів

Що жив добротою та вірив у справжні дива,
 І мріяв тоді, коли навіть нестерпно жилося.
 Складалися літери звичні в чарівні слова,
 А лезо кривавило п'яти, беззахисно босі...

Приспів.

ЗАВІРЮХА

Слова Миколи Курилова
і Сергія Дзюби
Музика Петра Лойтри

Швидко, весело

Роз - хо - ди - лась за - ві - рю - ха! Об - лі - пи - ли
бі - лі му - хи Зо - рі, річ - ку та о - се -
-лі; Ні - би світ - на ка - ру - се - лі... Роз - хо - ди - лась
за - ві - рю - ха! Об - лі - пи - ли бі - лі му - хи

Розходилась завірюха!
Обліпили білі мухи
Зорі, річку та оселі;
Ніби світ – на каруселі...
Розходилась завірюха!
Обліпили білі мухи.

Ой, побавилася, хуга!
А стомившись, мов подруга,
Незлостива, незвичайна,
Стала враз північним сяйвом.
Так побавилася, хуга!
Що втомилася подруга.

Мерехтить, немов царівна,
Краля загадково дивна.
І невинно повсякчас
Усміхається до нас.
Мерехтить, немов царівна,
Краля загадково дивна.

ЗАКІНЧИТЬСЯ ВІЙНА

Слова Сергія Дзюби
Музика Петра Лойтри

Проникливо, не поспішаючи

С m D7 G m E^b C m D7

G7 C m D7 G m E^b C m D7

G m G m A7 C m D7

Це ста - не-ть-ся - за-кін-чить-ся вій - на, І лю-тий во-рог шез-не, мов при-

G m C m F B^b

-ма - ра... І бу - де ти - ша - ніж-на, о - сьї - на, - Пре-

A7 C m D7 C m D7

-чис - ті зо - рі го - ї-ти-муть ра - ни, О - бій - ме-мо-ся - є на сві-ті

G m A^b G C m

ми, - Зме - тем ор-ду, від-пра - ви-мо до пек - ла... І

A^b D7 E^b C m

поп - ри все, за - ли - ши-мось людь - ми, Я-ким у раб-сько - му яр - мі - не-

D7 G m Приспів: C m D7 G m

-стерп - но! Ця дів - чин-ка - свя - та, і лик ї - ї - су - во - рий; Та

збо - ле - на ду - ша всі - ха - єть - ся ме - ні... На про - кля - тій вій - ні не ви - жи - ва - ють

зо - рі, А віч - но мо - ло - ді лиш лю - ди на вій - ні. По -

- ні.

І бу - де ти - ша - ніж - на, о - сий - на, - Це

ста - неть - ся ко - ли за - кін - четь - ся вій - на.

Це станеться – закінчиться війна,
І лютий ворог щезне, мов примара...
І буде тиша – ніжна, осяйна, –
Пречисті зорі гоїтимуть рани.
Обіймемося – є на світі ми, –
Зметем орду, відправимо до пекла...
І, попри все, залишимося людьми,
Яким у рабському ярмі – нестерпно!

Приспів:

Ця дівчинка – свята, і лик її – суворий;
Та зболена душа всміхається мені...
На проклятій війні не виживають зорі,
А вічно молоді лиш люди на війні.

Помолимося за всіх захисників –
Хай рушниками вистеляться долі
Наш Бог – у вишиванці, Він прозрів:
Святий народ, що народив героїв!
Це станеться – закінчиться війна,
І буде вже не біль – любов на лицях.
І світ, котрий всміхнеться, як весна,
Врятуєм ми – відважні українці!

Приспів.

І буде тиша – ніжна, осяйна, –
Це станеться коли закінчиться війна.

ЗОЛОТА МОЯ ЖІНКО

Слова Анатолія Кичинського
Музика Петра Лойтри та
Сергія Дзюби

Не поспішаючи

Dm Gm A7
 Dm E7 A7 Dm Gm E7
 A7 Dm Gm
 Зо - ло - та мо - я жін - ко, зо - ло - та мо - я му - ко,
 A7 Dm Cm D7
 я до те - бе злі - тав, я ти - нявсь, як ма - на, я ці - лу - ю - чи по - дум - ки
 Gm Bb Dm E7 A7
 зо - лоті тво - ї ру - ки, і смі - яв - ся, і пла - кав, як ди - ти - на ма - ла.
 Cm D7 Gm
 Ти про - хо - ди - ла ми - мо зо - ло - то - ю хо - до - ю, за - че -
 Bb C7 F D7 Gm A7
 - пи - ла кри - лом зо - ло - тим, а за - тим сі - ру зем - лю зро - би - ла ме - ні зо - ло -
 Dm Gm A7 Dm Gm A7
 - то - ю. Вже і не - бо над не - ю ста - є зо - ло - тим.
 Dm E7 A7 Cm D7 Gm A7

Ти при-йшла і піш-ла, та ще
 дов - го трем-ті - ла зо-ло - та тво-я тінь на мо-є - му жит - ті. В не - бі
 сер-ця мо-го, мов зо-ря, про-ле-ті - ла і ли - ши-ла на сер-ці слі-ди зо-ло-
 -ті. Зо-ло-та мо-я пта - хо, зо-ло-та мо - я о - се-не,
 так ні-хто ще не міг зо-ло-ті - ти ме-ні. Май-же віч-ність ми-ну-ла,
 а я ще і до - сі, мов лис-ток на тво-є - му зо-ло-то - му вог-ні.
 Зо - ло-та мо-я жін - ко, зо-ло-та мо-я му - ко, я до те-бе злі-тав,

я ти-нявсь, як ма-на, я ці-лу - ю-чи по - дум-ки зо-ло-ті тво-ї ру - ки,
і смі-яв-ся, і пла - кав, як ди-ти - на ма - ла. Я ці-лу - ю-чи по-дум-ки
зо-ло-ті тво-ї ру - ки, і смі-яв - ся, і пла-кав, як ди - ти -на ма - ла.

Dm Cm D7 Gm

Bb Dm E7 A7 Cm D7

Gm Bb Dm E7 A7 Dm

Dm

Золота моя жінко, золота моя муко,
я до неба злітав, я тинявсь, як мана,
я, цілуючи подумки золоті твої руки,
і сміявся, і плакав, як дитина мала.

Ти проходила мимо золотою ходою,
зачепила крилом золотим, а затим
сіру землю зробила мені золотою.
Вже і небо над нею стає золотим.

Ти прийшла і пішла, та ще довго тремтіла
золота твоя тінь на моєму житті.
В небі серця мого, мов зоря, пролетіла
і лишила на серці сліди золоті.

Золота моя птахо, золота моя осене,
так ніхто ще не міг золотіти мені.
Майже вічність минула, а я ще і досі,
мов листок на твоєму золотому вогні.

ЛЮБОВ

Слова Айодхьянатха Чоудхарі
та Сергія Дзюби
Музика Петро Лойтри

Не поспішаючи

Лю - бов - це дар, як со - неч - ко ран - ко - ве, Що
у вік - ні ві - та - єть - ся при - віт - но; Най - кра - щі в сві - ті,
Приспів:
ми - лі, рід - ні ді - ти; Ча - рів - не, ней - мо - вір - не, ніж - не сло - во! Лю - бов - це
Бог, ро - са зе - ле - но - лис - та, Не - зай - ма - ні, яс - ні, пре - крас - ні
кві - ти; Це - ві - те - рець, що пес - тить ко - си й ві - ти;
Пре - чис - ті зо - рі в сая - ві у - ро - чис - тім. Це - / - чис - тім.

Любов – це дар, як сонечко ранкове,
Що у вікні вітається привітно;
Найкращі в світі, милі, рідні діти;
Чарівне, неймовірне, ніжне слово!

Приспів:

Любов – це Бог, роса зеленолиста,
Незаймані, ясні, прекрасні квіти;
Це – вітерець, що пестить коси й віти;
Пречисті зорі в сяйві урочистім.

Це – очі найдорожчої людини.
Усміхнені, глибокі, найсвятіші;
Це – музика зворушливої тиші;
Щаслива, тиха, лагідна хвилина.

Приспів.

Душа, яка танцює на світанку,
Легка, святкова, наче наречена;
Це – матінка, турботлива, натхненна;
Батьківський дім, що зігрів на ганку.

Приспів:

Це золотий, неначе сонях, тато;
Сади Вітчизни у жаданім цвіті;
Казки та мрії – теплі, не зужиті,
І сни, в яких так солодко блукати!

Приспів.

МИ З ТОБОЮ ЗГАСНЕМ МОЛОДИМИ

Слова Сергія Дзюби
Музика Петра Лойтри

Музична партія з акордами та текстом пісні:

Акорди: Cm, D7, Gm, Eb, Cm, D7, Fm, G7, Cm, D7, Gm, Eb, Cm, D7, Gm, Cm, D7, Gm, G7, Cm, D7, Eb, Fm, G7, Cm, D7, Eb, A7, D7, Gm, 1-2 Gm, 3.

Текст пісні:

Ми з тобою згаснем молодими. Може влітку, може на весні, Переживши всі несправжні зимні. І такі сумні осінні дні. І такі сумні осінні дні. / - день.

Ми з тобою згаснем молодими –
Може, влітку, може навесні,
Переживши всі несправжні зими,
І такі сумні осінні дні.
Переживши всі несправжні зими,
І такі сумні осінні дні.

І не треба зморшок падолисту.
І не треба – в чергу за теплом,
В рідному – колись чужому – місті
Доля прошепоче нам псалом...
В рідному квітучому місті
Доля прошепоче нам псалом...

Візьмемо лиш спогади і рими
Найщиріших віршів і пісень...
Може, ми й не згаснем молодими,
Тільки, як у Гріна, – воднодень.
Може, ми й не згаснем молодими,
Тільки, як у Гріна, – воднодень.

МОЯ МОВА

Слова Ахмеда Халілуєва
і Сергія Дзюби
Музика Петра Лойтри

Проникливо

Як за - бу - ти цю мо - ву, свя - ту, ча - рів - ну,

Що о - три-мав з ко-лис - ки від рід - но - ї не - ні?

Із груд - ним мо - ло - ком я ї - ї о - сяг - нув,

Від - чу - вав, на - че ди - во, не - бес - не зна -

-мен - ня. Із груд - ним мо - ло -

-ком я ї - ї о - сяг - нув, Від - чу - вав, на - че

ди - во, не - бес - не зна - мен - ня. Як за -

-сніж - ник.

Як забути цю мову, святу, чарівну,
Що отримав з колиски від рідної нени?
Із грудним молоком я її осягнув,
Відчував, наче диво, небесне знамення.
Із грудним молоком я її осягнув,
Відчував, наче диво, небесне знамення.

Як забути молитви ласкавих бабусь,
Задушевні розмови з ясними піснями?
Та не буде щасливої долі комусь,
Хто цурається мови, як милої мами!
Та не буде щасливої долі комусь,
Хто цурається мови, як милої мами!

Сином, донькою кликали нас у селі
Старші люди – так тепло, турботливо, ніжно...
Та без рідної мови – немов без землі,
Не розквітне душа, як жаданий підсніжник.
Та без рідної мови – немов без землі,
Не розквітне душа, як жаданий підсніжник

НАВІКИ РАЗОМ

Слова Сабіти Сатапаті
і Сергія Дзюби
Музика Петра Лойтри

Не поспішаючи

Ко - ха - ний, у роз-лу-ці не жу-рись: Ти

зав - жди по-руч, як во-да і хліб. Як со-неч-ка ран-ко-вий, доб-рий

німб Що о-бій-ма - є і лю-дей, і вись. Ти - мій

бог, а я на-вік - тво - я, Без-меж - но вдяч-на і то - бі, і

до - лі! Ми пе-ре-йшли це не-о-зо - ре по - ле, Щас -

-ли - ві та гли-бо-кі, мов зем - ля. Ти - ди-во-виж - ний, справ-жній, як рі -

-ка, Гор - ну - ся ніж-но, спраг-ло бе - ре - га - ми. Пре -

-чис-ті зо - рі люб-лять-ся над на - ми, А ти - ша - за-ці-ло-ва - на п'ян-

G7 Приспів: Cm Fm

-ка... Ти - мій бог, а я на-вік - тво - я, Без-

G7 Cm Ab Bb

-меж - но вдяч - на і то-бі, і до - лі! Ми пе-ре-йшли це не-о-зо - ре

Eb Fm G7 2-3

по - ле, Щас - ли - ві та гли-бо-кі, мов зем - ля. Наш

G7 Ab Bb Eb Ab

- ля. Ми пе-ре-йшли це не - о - зо-ре по - ле, Щас-

Fm G7 Cm Закінчення

-ли - ві та гли - бо - кі, мов зем - ля.

Коханий, у розлуці не журись:
Ти завжди поруч, як вода і хліб,
Як сонечка ранковий, добрий німб
Що обіймає і людей, і вись.

Приспів:

Ти – мій бог, а я навік – твоя.
Безмежно вдячна і тобі, і долі!
Ми перейшли це незоре поле.
Щасливі та глибокі, мов земля.

Ти – дивовижний, справжній, як ріка,
Горнуся ніжно, спрагло берегами.
Пречисті зорі любляться над нами.
А тиша – зацілована п'янка...

Приспів.

Наш оберіг – палкий любові птах:
Ясні, красиві, неймовірні, вічні...
Мій янголе, це – тільки потойбіччя,
Твоя душа – у мене на вустах!

Приспів.

ОДА І ЕЛЕГІЯ ВУЛИЦЬ

Слова Константиноса Кавафіса (Греція)
переклад Сергія Дзюби
Музика Петра Лойтри

Не швидко

Лу-

- на-ють кро-ки пер-ших пе-ре-хо - жих, Мов го - лу-би, тур-ко-чуть про-дав-

-ці, І вік - на від-чи - ня-ють -ся, як по - дих, І

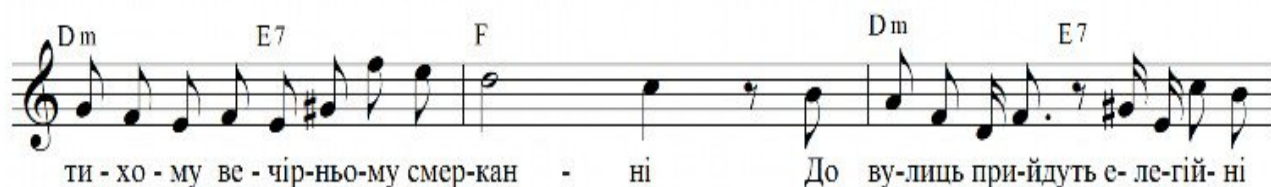
зай-чик ска-че со-няч - но в ру-ці. А на ду-ші - так

лег - ко, не-ва - го мо Кра-си - во, світ - ло, за-тиш-но у-мить; І

хо - четь-ся до сві-ту вий - ти з до - му - З доб-ром, від-кри-то, на-че пер-шо-

-цвіт! Тож на - ша о - да - пер-шим ци-рим две - рям, Що

кли-чуть вже гос-по-да - ря на- двір, І ву-ли-цям-гос-тин-ним та ве-
 -се - лим, Хма -ри-нам, що над ни-ми на-би-кир!
 ...Ос- - тан-ні пе-ре - хо - жі, мов ле - ле - ки, До
 теп - лих вже вер-та-ють-ся о - селі; І спів со-лод-ких про-да-вещ да -
 -ле - кий Ба - жа - є нам за три-де - в'ять зе-мель. Сти-
 -ха - є го - мін кло-по - тів ро - бо - чих, І лиш лос-ко - чуть не-бо ди-ма-
 -рі; Вже й мі-ся-ця під-ко-ва на гвіз-доч - ку Дбай-
 -ли - во при-лаш-то-ва- на вго-рі. Ось две - рі за - чи-

Лунають кроки перших перехожих,
Мов голуби, туркочуть продавці,
І вікна відчиняються, як подих,
І зайчик скаче сонячно в руці.
А на душі – так легко, невагомо
Красиво, світло, затишно умить;
І хочеться до світу вийти з дому –
З добром, відкрито, наче першоцвіт!
Тож наша ода – першим щирим дверям.
Що кличуть вже господаря надвір.
І вулицям – гостинним та веселим,
Хмаринам, що над ними – набакир!

... Останні перехожі, мов лелеки,
До теплих вже вертаються осель;
І спів солодких продавець далекий
Бажає нам за тридев'ять земель.
Стихає гомін клопотів робочих,
І лиш лоскочуть небо димарі;
Вже й місяця підкова на гвіздочку
Дбайливо прилаштована вгорі.
Ось двері зачиняються останні.
І світло квіт розпустить у вікні...
У тихому вечірньому смерканні
До вулиць прийдуть елегантні сні.

ОМАНЛИВА ТИША

Слова Ловеліні Ейю та
Сергія Дзюби
Музика Петра Лойтри

Помірно

Бу - ва - є ти - ша -

гір - ша, ніж гро-за, О - чі - ку - ван - ням

ли - ха у три - во - зі; Ко-ли стра-хи при - бор - ка - ти не в

змо - зі, І на - бі-га не - про - ха - но сльо-

- за. А ти су-ціль - на ра - на та пе - чаль, І

вже зда - єть - ся - ліп - шо - ю не бу - де... Лиш

не - що-дав - но о - бі-ця - ли чу - до - Та

де во - но, в я - ку про-па - ло даль?

Ще мо-лиш - ся - а - гов, при - мар-ний шанс.

З ос - тан - ніх сил, хай паль-ці не - слух-ня - ні;

Ні - мі ву - ста ви - ду - шу - ють бла - ган - ня, До-

-по - ки ка - га - нець і - ще не згас... Та

рап-том - грім, ку-вал-до - ю, в ім - лі, Не-

-мов все-світ-ня си - ла всю-ди - су - ша, Що

все до-вко - ла, мов го-рі - хи лу - щить; І

зли - ва при-па - да - є до зем - лі. Зда -
 -ва - ло-ся б, я - кісь но - ві жа - хи Чи
 де - мо - ни зле - ті - ли-ся, мов кру - ки - А
 ти се - бе бе-реш, як бог, у ру - ки - Кін-
 -ча - єть-ся о - ма -на нав - па - ки.
 1
 2

Буває тиша – гірша, ніж гроза,
Очікуванням лиха у тривозі;
Коли страхи приборкати не в змозі,
І набіга непрохано сльоза.
А ти – суцільна рана та печаль,
І вже здається – ліпшою не буде...
Лиш нещодавно обіцяли чудо –
Та де воно, в яку пропало даль?

Ще молишся – агов, примарний шанс.
З останніх сил, хай пальці неслухняні;
Німі вуста видушують благання,
Допоки каганець іще не згас...
Та раптом – грім, кувалдою в імлі,
Немов всесвітня сила всюдисуща,
Що все довкола, мов горіхи лущить;
І злива припадає до землі.

Здавалося б, якісь нові птахи
Чи демони злетілися, мов круки –
А ти себе береш, як бог, у руки –
Кінчається омана навпаки.

СІЯЄ ПІСНІ ВИШИТА ПЕРЛИНА

Присвячена композитору Анатолію Пашкевичу

Слова Анатолія Покришня

Музика Петра Лойтри та

Сергія Дзюби

Не поспішаючи, зажурливо

Сі - я - є піс - ні ви - ши - та пер - ли - на, Про -

- мі - нить-ся ї - ї не - згас - ний цвіт. Ли - ше пе-чаль, бен-теж-но жу-рав -

- ли - на, На - га - ду-є роз-май ми-ну-лих літ. Ли -

- ше пе-чаль, бен-теж-но жу - рав - ли - на, На -

- га - ду-є роз-май ми-ну-лих літ. Про ті сте-пи, де йшли у бій сол -

да - ти, Про виш - ню ма - ми - ну в ряс-нім са - ду, Про

бі - лу ха-ту, даль сте-жок хре - ща - тих, І чеб-ре-ці, і до - лю мо-ло -

- ду. Жит- /-на Впа - дуть не су - мом - ра-до -

-ща - ми сльо - зи, Все на міс-ця сво - ї роз - ста - вив час, - I
 го - лос - ну хва-лу, і ти - хі гро - зи, I
 світ - лу па - м'ять вдяч - нос - ті від нас. I
 го - лос-ну хва - лу і ти - хі гро - зи, I
 світ - лу па - м'ять вдяч - нос - ті від нас.

Сіє пісні вишита перлина,
Проміниться її незгасний цвіт.
Лише печаль, бентежно журавлина,
Нагадує розмай минулих літ.
Про ті степи, де йшли у бій солдати,
Про вишню мамину в ряснім саду.
Про білу хату, даль стежок хрещатих,
І чебреці, і долю молоду.

Життя не любить втоми й супокою.
Вагома кожна вимріяна мить,-
Вирує срібно повинню стрімкою
І спогадами давніми щемить.
А в них пливе землею надвечір'я,
Квітують буйно мальви край вікна.
Тривожить радо щебетом надвір'я.
І в небі переспівами луна.

Впадуть не сумом – радощами сльози,
Все на місця свої розставив час,-
І голосу хвалу, і тихі грози,
І світлу пам'ять вдячності від нас.

ПЕРШИЙ ПОЦЛУНОК

Слова Джорджа Байрона
і Сергія Дзюби
Музика Петра Лойтри

Не поспішаючи

...Ос-пі - вуй, дру - же, гай, са-док і по - ле, Зби-

-рай сло-ва, мов я - гід - ки, у клу-нок; А-ле нат-хнен-ня лиш о-кри - лить

до - лю, Ко - ли пі-зна - ш пер-ший по-ці - лу - нок. За-

-ко - хуй - ся у му - зу чи бо - ги - ню, Зем - ну кра-су - фор-

- ту - ни по - да - ру - нок; Та па - мя-тай, не за - бу - вай до зги - ну Той

ней - мо - вір-ний пер - ший по-ці - лу - нок. Хто ска-же, \-лу - нок.

... Оспівуй, друже, гай, садок і поле,
Збирай слова, мов ягідки, у клунок;
Але натхнення лиш окрилить долю,
Коли пізнаєш перший поцілунок.

Приспів:

Закохуйся у музу чи богиню,
Земну красу – фортуни подарунок;
Та пам'ятай, не забувай до згину
Той неймовірний перший поцілунок.

Хто скаже, що літа, мов день, минають,
Не маєш вже до любовців стосунок?
Ні він існує – той куточок раю,
Там, де чарівний перший поцілунок.

Приспів.

Хай старість підкрадається змією,
І грузнуть ноги між незримих лунок, -
Усе життя осяює зорею
Твій незрадливий, перший поцілунок!

Приспів.

ТРОЯНДОВИЙ ВДИХАЮ АРОМАТ

Слова Принцеси Ловелін Ейю
та Сергія Дзюби
Музика Петра Лойтри

Лірично, з почуттям

Ця

квіт - ка - по - лу - м'я - на, як жа - га, Бог -

-нен - на й ніж - на, гор - да і чут - ли - ва; І

хо - четь - ся ко - ха - ти без ва - гань, По -

ба - чив-ши та - ке жа-да - не ди - во! Тро -

ян - до-вий вди - ха - ю а - ро - мат І

ла - гід - но тор - ка - ю-ся вус - та - ми, І

Ця квітка – полум'яна, як жага,
Вогненна й ніжна, горда і чутлива;
І хочеться кохати без вагань,
Побачивши таке жадане диво!

Приспів:

Трояндовий вдихаю аромат
І лагідно торкаюся вустами;
І вкотре зачаровуюсь стократ,
До серця пригортаю, наче мама.

Вродлива, мила, як сама весна,
Мов дівчина, незаймано зваблива;
Божественна, незаздрісна, одна
Бентежних почуттів шалена злива!

Приспів.

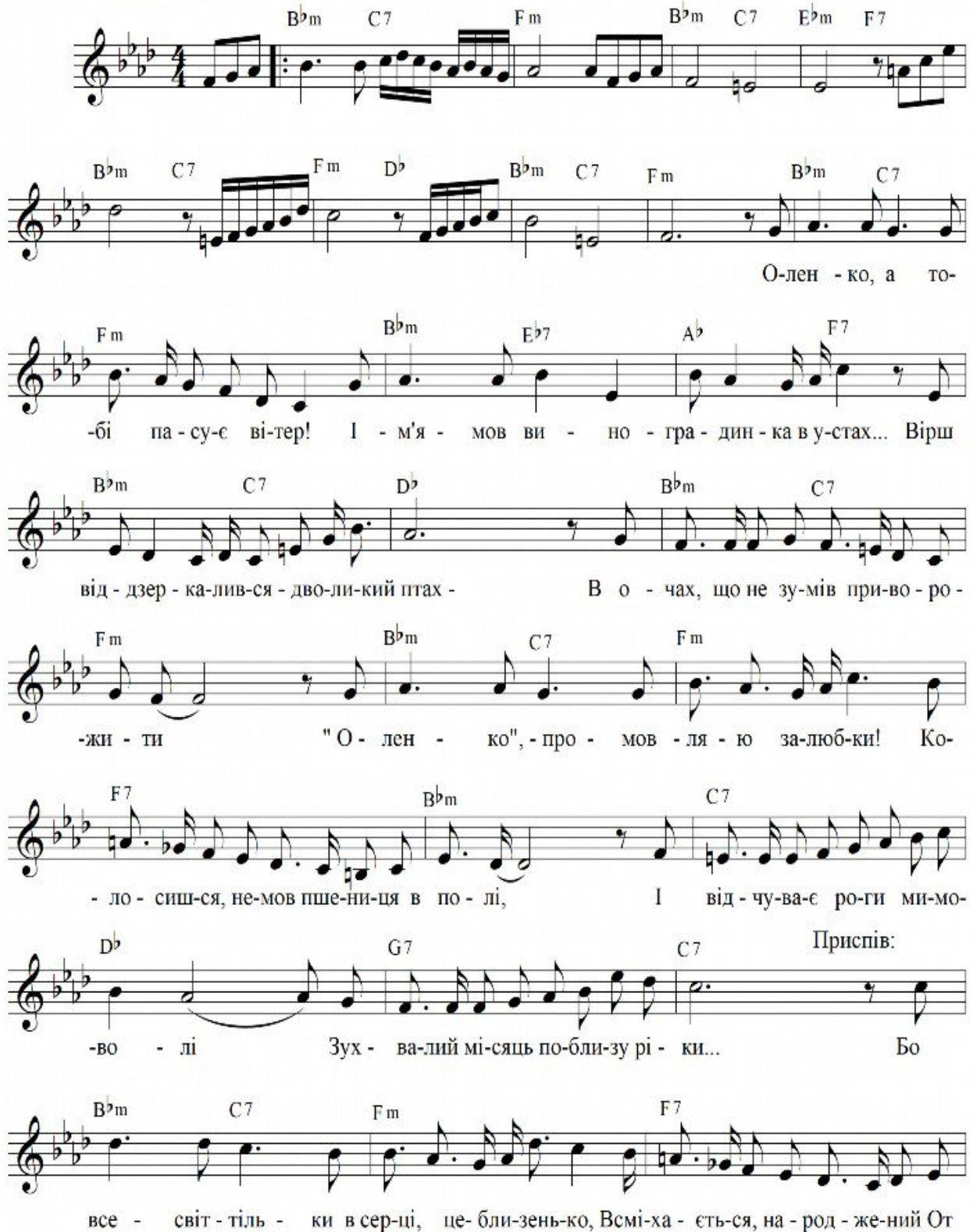
Що може бути кращим на землі,
Ніж королева пристрасті, ця фея?
Відмолює усі мої жалі
Троянда під сріблястою зорею.

Приспів.

ОЛЕНКО

Слова Ігоря Ремса (Німеччина)
та Сергія Дзюби
Музика Петра Лойтри

Легко, грайливо

О-лен - ко, а то-

-бі па - су-є ві-тер! І - м'я - мов ви - но - гра - дин - ка в у-стах... Вірш

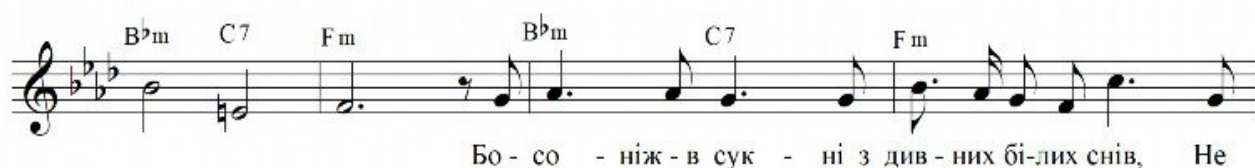
від - дзер - ка-лив-ся - дво-ли-кий птах - В о - чах, що не зу-мів при-во - ро -

-жи - ти "О - лен - ко", - про - мов - ля - ю за-люб-ки! Ко-

- ло - сиш-ся, не-мов пше-ни-ця в по - лі, І від - чу-ва-є ро-ги ми-мо-

во - лі Зух - валий мі-сяць по-бли-зу рі - ки... Бо

все - світ - тіль - ки в сер-ці, це-бли-зень-ко, Всмі-ха - єть-ся, на - род - же-ний От

F m F 7 B^bm
 в сер - ці, це - бли-зень-ко,-Всмі-ха-єть-ся на-род - же-ний От - цем; I
 D^b E^b7 A^b B^bm C 7
 мо - лять-ся ме-те - ли-ки тих-цем: "О - ле - ноч-ко, О-ле-ноч-ко, О-
 F m B^bm C 7 F m B^bm E^b7 A^b F 7
 -лен-ко..."
 B^bm C 7 F m D^b B^bm C 7 F m

Оленко, а тобі пасує вітер!
Ім'я – мов виноградинка в устах...
Вірш віддзеркалився – дволикий птах –
В очах, що не зумів приворожити.

«Оленко», – промовляю залюбки!
Колосишся, немов пшениця в полі;
І відчуває роги мимоволі
Зухвалий місяць поблизу ріки...

Приспів:

*Бо всесвіт – тільки в серці, це – близенько, –
Всміхається, народжений Отцем;
І моляться метелики тихцем:
«Оленочко, Оленочко, Оленко...»*

Босоніж – в сукні з дивних білих снів,
Небачених, неторканих поетом;
«Оленко!» – і не хочеться до Лети,
Яку собі на голову творив.

Така от пісня – про земну красу...
Що буде після? Голуби на ганку?
Хай зорі поховались за фіранку –
Оленко, ти скажи, я принесу!

Приспів:

*Бо всесвіт – тільки в серці, це – близенько, –
Всміхається, народжений Отцем;
І моляться метелики тихцем:
«Оленочко, Оленочко, Оленко...»*

Сергій Дзюба читає вірші в костьолі (м. Баутцен, Німеччина)

МАТУСІ

Слова Сантоша Кумара Покхарела (Непал),
переклад С.Дзюби

Зворушливо, не поспішаючи

Ma - ту - сень - ко, чи

пе - ре - да - ти зміг всю ту лю - бов із вдяч-ніс-тю до те - бе? Ти -

мій най - кра - щий, щи - рий о - бе - ріг, У сер - ці і в ду-ші - твій лик, як

Приспів:

не - бо! Те - пер жал-ку - ю, що не до - ка-зав, Не

ви-сло-вив, що ти на-справ-ді зна-чиш. І ни - ні вис-та-ча - є в ме-не справ, Та

по - ряд най-ми-лі-шо-ї не ба - чу! За кло - по - та - ми, су-є - то - ю днів, Не

всі сло-ва про-мо-вив най-до-рож - чій. Про-бач, ма-ту - сь, прав-да, я хо-тів, Та

Матусенько, чи передати зміг
 Всю ту любов із вдячністю до тебе?
 Ти – мій найкращий, щирий оберіг,
 У серці і в душі – твій лик, як небо!

Приспів:

Тепер жалкую, що не доказав,
 Не висловив, що ти насправді значиш.
 І нині вистачає в мене справ,
 Та поряд наймилішої не бачу!
 За клопотами, суєтою днів,
 Не всі слова промовив найдорожчій.
 Пробач, матусю, правда, я хотів,
 Та відкладав чомусь – щодня, щоночі...

Турботливо, крізь водоспади літ,
 Себе ти присвятила найріднішим.
 Коли пішла, журився цілий світ...
 Тепер живеш – у дітях, внуках, віршах.

Приспів.

Так непомітно, тихо за межу
 Враз янголом злетіла, добра й вічна...
 Мов скарб найбільший, ніжно бережу
 У пам'яті просвітлене обличчя.

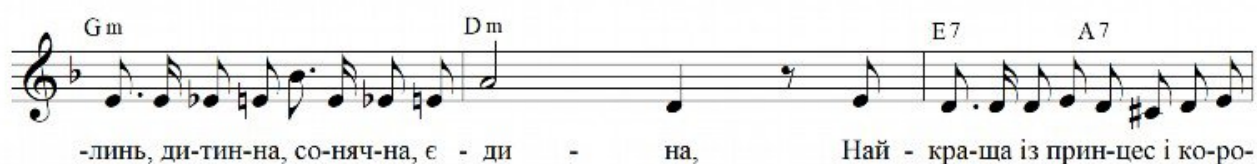
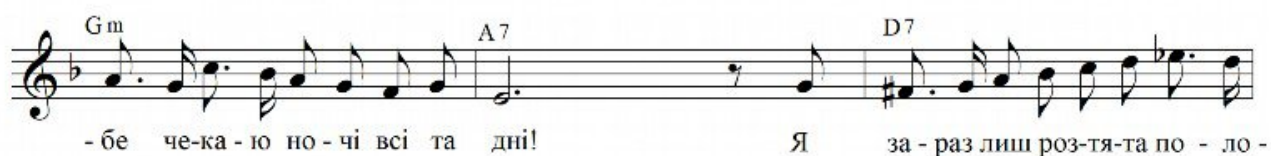
ОДРУЖЕНИЙ ІЗ САМОТОЮ

Слова Фелікса Атта Амоако та
Сергія Дзюби
Музика Петра Лойтри

Помірно

Під мі- ся - чень - ком мо-ло - дим,
щас- ли - ві, Ми при-стра-стно, о-кри-ле-но жи - ли; Ді-
-ли - ли - ся сло - ва - ми, сер - цем, ди - вом, - Не-мов бо - ги, не
ба - чи - ли ім - ли! Смі - я - ли-ся так лег-ко і не-стрим- но, Не
роз-різ-ня - ли буд-ні та свя - та... Те - пер зав-мер-весь без-по-рад-ний,
зим - ний, Бо вже в кро - ві - бо вже в кро - ві - пе-
-чаль - на са - мо - та.

Ти зник-ла, на - че пта - ха пе - ре - літ - на, - Не-ма - є вдо - ма
 со-неч-ка мо - го! Не - вже ні - ко - ли не по-ба-чу лі - та?! Ду - ша без-
 -душ - на: по-піл, не во - гонь... Так туж-но вис-ну між зем-ле - ю
 й не - бом, Но - жем у ті - лі - не - ви-гой-ний біль! Дру -
 - жи - но, я без те - бе - як а - ме - ба, І на - віть ти - ша,
 ти - ша - ляч - на за - ме - тіль...
 ти - ша - ляч - на за - ме - тіль...

Під місяченьком молодим, щасливі,
Ми пристрасно, окрилено жили;
Ділилися словами, серцем, дивом,-
Немов боги, не бачили імлі!
Сміялися так легко і нестримно,
Не розрізняли будні та свята...
Тепер завмер – весь безпорадний, зимний,
Бо вже в крові,
Бо вже в крові – печальна самота.

Ти зникла, наче птаха перелітна,-
Немає вдома сонечка мого!
Невже ніколи не побачу літа?!
Душа – бездушна: попіл, не вогонь...
Так тужно висну між землею й небом,
Ножем у тілі – невигойний біль!
Дружино, я без тебе – як амеба,
І навіть тиша,
Тиша – лячна заметіль...

Одненьке світло – милі оченята
Всміхаються з портрета на стіні...
Благаю – поверни жадане свято,
Тебе чекаю ночі всі та дні!
Я зараз лиш – розтята половина,
Бездомний кіт, а не колишній лев...
Прилинь, дитинна, сонячна, єдина,
Найкраща із принцес і королів!
Найкраща із принцес і королів!

ОНОВЛЕННЯ

Романс

Слова Ловеліни Ейо та
Сергія Дзюби
Музика Петра Лойтри

Стримано

В о - бій - мах си - во-ї зи - ми Се - бе втра-ча-ю по-сту-
- по - во... Та мрі - ю від - ро - ди - тись зно - ву, Ко -
-ли зі - йдуть сні-ги ні - мі. Та мрі - ю від - ро - ди - тись
зно - ву, Ко - ли зі - йдуть сні-ги ні - мі. Про- / - ний!

В обіймах сивої зими
Себе втрачаю поступово...
Та мрію відродитись знову,
Коли зйдуть сніги німі.
Та мрію відродитись знову,
Коли зйдуть сніги німі.

Проміння тепле, осяйне,
Тут до життя поверне спрагу;
І крила волі та відваги
Покличуть у політ мене.
І крила волі та відваги
Покличуть у політ мене.

Розтануть враз холодні сні,
Порину в росяні світанки;
І закружляю так на ганку,
Мов наречена, навесні.
І закружляю так на ганку,
Мов наречена, навесні.

Розквітну ніжно між надій,
До світу пригорнусь, як мати;
Зима – це вже весни початок,
А іній – також чарівний!
Зима – це вже весни початок,
А іній – також чарівний!

НАМАЛЮЮ СОН

Слова Сергія Дзюби
Музика Петра Лойтри

Не поспішаючи

Я на - ма - лю - ю сон, щоб міг то - бі на - сни - тись
Без - меж - ний, щед - рий світ, а в ньо - му - ти і я.
Пра - віч - на го - лу - бінь, в я - ку не за - ди - ви - тись,
В о - чах тво - їх яс - них від щас - тя за - сі - я.
від щас - тя за - сі - я. у сон ча - рів - ний твій.

Я намалюю сон, щоб міг тобі наснитись
Безмежний, щедрый світ, а в ньому – ти і я.
Правічна голубінь, в яку не надивитись,
В очах твоїх ясних від щастя засія.

Відкинуть хмари тінь, і ніч навіє спокій;
Від пахощів вітрів серця охопить хміль.
І враз тобі до ніг, красуні ясноокій,
Осиплеться зірок небесна заметіль.

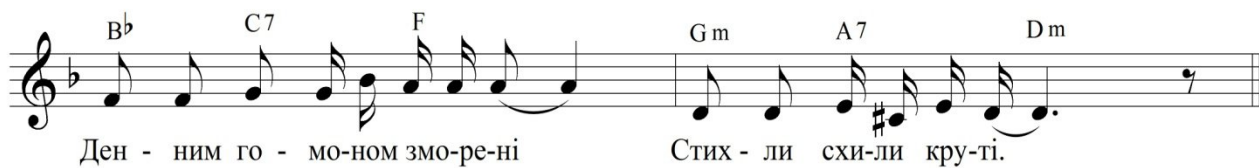
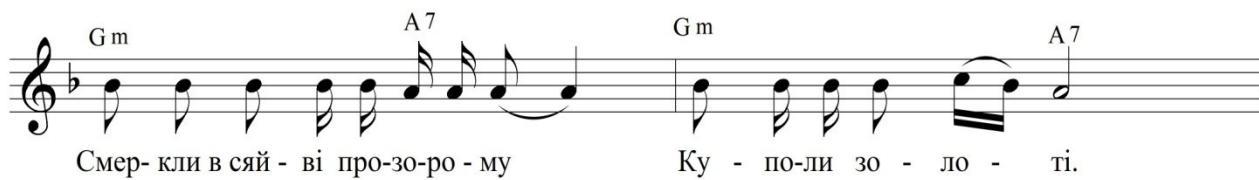
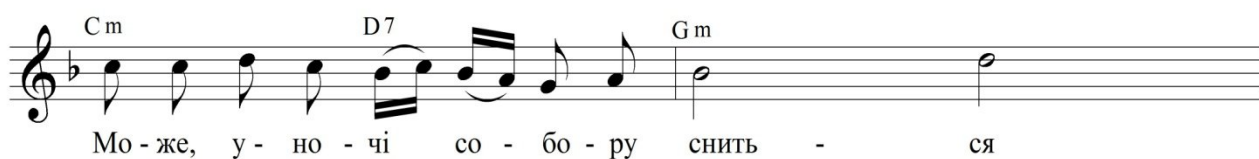
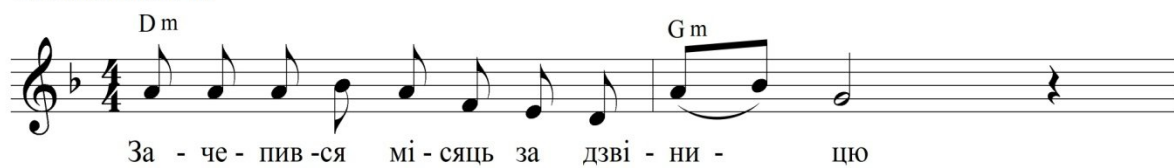
В долоні ти візьмеш тумани білоспілі,
І в спалахах зорі проснеться обрій мрій.
А я тобі зберу букет із ніжних лілей,
І тихо з ним зайду у сон чарівний твій.

ПІСНЯ ПРО ЧЕРНІГІВ

Слова Сергія Дзюби

Музика Петра Лойтри

Не поспішаючи

Приспів:

Зачепився місяць за дзвіницю
Спить, стомившись, стародавній Спас.
Може, уночі собору сниться
Як колись молився сивий князь.

Приспів:
Смеркли в сяйві прозорому
Куполи золоті.
Денним гомоном зморені
Стихли схили круті.

Під покровом темної завіси
Хмари з вітром рвуться в перегон.
Ніч на вістрі князівського списа,
Срібні зорі забира в полон.

Приспів:
Димом вогнищ настоящий
Терпкий запах землі.
Переможний клич воїнів
Вдаль несуть журавлі.

Згорне ніч розлогі чорні крила,
І світанком визріє блакить.
Хай відвага множиться і сила,
Щоб звиязі піснею гримить.

Приспів:
Над шляхами далекими
Час нестримно пливе.
Пам'ять серця лелекою
У минуле зове.

БАБАЙ

Слова С.Дзюби
Музика П.Лойтри

Весело

Зно-ву кло-по-ти у Ра - ї - Хтось ля-кав ї - ї Ба-
- ба - єм. Тре пе-чаль-но о - че - ня - та:
Приспів: "За - бе-руть від ма - ми й та - та..." Ні до чо - го, ні до чо - го
ці стра - хи - Є ря-ту-нок, є ря-ту - нок, ма - лю - ки!
По - три - май - те, по - три - май - те у ру - ці
Чу - до - дій - ні о - лів - ці.

Знову клопоти у Раї –
Хтось лякав її Бабаєм.
Тре печально оченята:
«Заберуть від мами й тата...»

Приспів:
Ні до чого, ні до чого ці страхи –
Є рятунок, є рятунок, малюки!

Потримайте, потримайте у руці
Чудодійні олівці.

Намалюйте на папері
Ту небачену химеру.
Щоб Бабай не був жахливим,
Треба вірити у диво.

Приспів.

Тож пораджу щиро Раї –
Зобрази смішним Бабая.
Добрим, лагідним; щоб танув
Мов вареник у сметані.

Приспів.

Регочіть аж до нестями, –
Друзям покажіть і мамі
Стане краще, ніж учора, –
Не злякає ця потвора.

Приспів.

Зміст

Батьківське село
Будь моєю
Аве Марія
Балада про діда
Запрошення до подорожі
Вальс кохання
Донечка
Душевне тепло
Завірюха
Закінчиться війна
Золота моя жінко
Любов
Ми з тобою згаснем молодими
Моя мова
Навіки разом
Ода і елегія вулиць
Оманлива тиша
Сіє пісні вишита перлина
Перший поцілунок
Трояндовий вдихаю аромат
Оленка
Матусі
Одружений із самотою
Оновлення
Намалюю сон
Пісня про Чернігів
Бабай